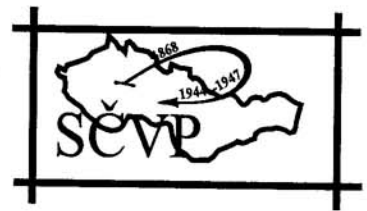

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

7/2005

Arciděkan pravoslavné církve Palubní střelec bitevníku

„V lázeňském trojúhelníku Karlovy Vary-Mariánské Lázně - Františkovy Lázně jsou tři pravoslavné kostely. Nejstarší, tady u nás, je zasvěcen kyjevské kněžně svatě Olze, která v křesťanství vychovala vnuka Vladimíra, knížete kyjevského. Tak jako v Čechách svatá Ludmila knížete Václava...“

Tak začal ve Františkových Lázních nad snímky tohoto kostela vyprávět doktor teologie Jan Křivka, pravoslavný arciděkan krajů Karlovy Vary a Plzeň, plukovník ve výslužbě.

V kostele sv. Olgy je volynský Čech Jan Křivka od 1. září 1949 farářem. Tady i dnes slouží ve splyvavém černém, někdy světlém rouchu bohoslužby. A také, každým rokem, panychidu za hrdiny odboje z dvačtyřicátého roku, parasitisty z výsadku Anthropoid a Silver A a za kněze z pravoslavného chrámu sv. Cyrila a Metoděje z pražské Resslovy ulice. Pěvecký sbor diriguje arciděkanova manželka, paní Božena. ThDr. Jan Křivka slouží panychidu i za vězně, umučené v německých koncentračních táborech, za oběti v Českém Malíně a za příslušníky armád československé a spojeneckých, kteří padli na válečných polích...

Arciděkan z Františkových Lázní byl za války jejich spolubojovníkem... Nestát stranou, jen se dívat? Takový nebyl už v rodné Hulči České na Volyni jako sokolský dorostenec, v ilegální organizaci Blaník dělal spojku Emilu Cílcovi, vedoucímu vojenské složky v Hulči, pak působil v místní polní policii Blaníku. I on stál připraven k boji s různými rabovacími tlupami, i on se v Blaníku připravoval na vstup do československého vojska, až přijde na Volyn. Vojsko přišlo a šestnáctiletý Jenda Křivka se v březnu 1944 do něj přihlásil. Po pravdě na odvodní komisi řekl, že je mu šestnáct let. Nevzali ho. Nedal se. Zašel do jiné kanceláře a prohlásil se za sedmnáctiletého. („Ne, doklady nemám.“)

Pěšák v Dukelském průsmyku

V 1. československé samostatné brigádě v SSSR se stal vojínem prvního praporu štábního kapitána Josefa Kholla. Po absolvování poddůstojnické školy velel družstvu ve 3. rotě Františka Němce, muže, který 8. března 1943 převzal v Sokolově po smrti Otakara Jaroše velení první roty.

Kopal zákopy u Torčina, v přímém boji s nepřitelem se zde ještě neocitl. Tím prošel v Karpatech... V prvních chvílích 8. září čtyřiačtyřicátého roku vojáci poslouchají na lesní mýtině krátký projev Ludvíka Svobody... „Přeji vám úspěch v operaci...“ Pak ještě na jiném místě podává Svoboda ruku svobodníkovi Křivkovi a dalším velitelům družstev a čet... Kopce v mlze, vojáci na silnici v pochodovém tvaru, průzkum nehlasí žádné bezprostřední nebezpečí. Mlha se zvedá, začíná krutá německá palba. Křivka je zděšen, když vidí, jak ze dvou sovětských minometných baterií po palbě nepřátelských děl zhořla nic nezůstalo.

Poblíž Křivky vystupuje z auta velitel sboru generál Kratochvíl. Napil se z termosky. Pak se ptá, kde je velitel praporu. Vtom utíkají dva mladí vojáci, vyděšení, beze zbraní. Kratochvíl mává pistolí, volá „Zpět“ a křičí: „Já začínám útočit a vy utíkáte!“ Když si ale uvědomil, že oba chlapi krvácejí, poslal je na ošetřovnu, vzpomíná Jan Křivka a ke mně dodává: „Všijte se do situace toho vojáčka, mladého kluka z Volyně. Poprvé v boji, žádný průzkum, žádní velitelé mu neřekli, co se skrývá v kopcích, co se z nich může snést, jaká smrtící palba ze všech zbraní. Nebo také: poprvé vidí tank, tu příšernou hlomozici a děs vzbuzující obludu, která střílí a jede přímo na něj. Ano, stane se - uteče. Ale nemohu souhlasit s generálem Kvapilem, že musí být zastřelen. Víím, že jiní velitelé v takových případech stříleli do vzduchu.“

A ten nováček by se možná zachoval za pár týdnů jako hrdina. Což se i stávalo, pokud zůstal naživu... Volynští Češi bojovali v Karpatech a potom na Slovensku statečně. Za všechny stačí uvést Jiřího Hroudu, který vlastním tělem zabránil nepřátelskému kulometu v bunkru kosit naše pěšáky. Na Dukle vykrvácel výkvět volynské mládeže.“

„Kupodivu nepršelo, ani vítr moc nefoukal, ani nesněžilo,“ vzpomíná pan arciděkan na 6. říjen 1944. Právě toho dne byl u Nižného Komárniku raněn...

Z obou stran páli děla a minomety. Skáču do výmolu, přes něj leží strom. Vybuchl granát - a já neslyším, nemluvíím, jsem v bezvědomí. Jsem v kontuzi. Odvezli mě do polní nemocnice v Humenném.“

Karpaty, Karpaty, jak mě slyšíte?

V Humenném u náhradního pluku se Jan Křivka setkává se svým známým, rotmistrem Kouřilem, pilotem z první republiky. „Tady chcíp pes a my tady chcípeme hladý“ dí Kouřil. „Co říkáš tomu, přihlásit se k letcům? Formuje se prý celá divize. Třeba se nám bude ve vzduchu dařit tak, jako těm našim esům v Anglii.“

Šli, a v Humenném po lékařské prohlídce řekl: „Schopen plní služby v letectvu.“

Prochází v Przemyslu perným výcvikem v rodící se 1. čs. smíšené letecké divizi v SSSR, s ním ještě zařadili do 3. bitevního pluku Richarda Husmana a Ivo Vincenta. Celkem je v pluku jedenáct Čechů, Slováků je sto sedmdesát dva, jsou tu i jiné národnosti. Velitelem bitevníku je major Mikuláš Guljanič. Husmana, Vincenta a Křivku cvičí na palubní střelce. Střílejí na terče ze sovětského kulometu UBT, přizpůsobeného pro bitevník IL 2. Kdo obstál při ostrých střelbách, byl zařazen jako palubní střelec na tomto šturmovíku, pojmenovaném Němci pro jeho velkou palební sílu „černá smrt“.

Pro přímou podporu pěchoty...

Dukelský pěšák Jan Křivka obstál a na letišti Pšćino se v bitevním iljušinu posadil v zadní části trupu, na popruhu, zády k pilotovi, samozřejmě s padákem. Má za úkol chránit

bitevník ze zadu proti nepřátelským stíhačkám. Takto zaútočil z mraků Focke-wulf na Iljušin s palubním střelcem rotným Husmanem, letoun s Křikavou se s německým stíhačem nestřetl.

„Karpaty, Karpaty, jak mě slyšíte? Situace se nezměnila, bombardujte!“ zní rusky do sluchátek vzletnuvších šturmovníků 3. bitevního pluku. Iljušin snižuje výšku a nalétá na pozemní cíle z oblohy nad Ostravou, Opavou, Těšínem, Kravařemi, Petrovicemi, Hlučínem, Zavadkou... Pilot kapitán Jozef Gurský z Košic odpaluje rakety, otvírá pumovnici, shazuje bomby a páli ze dvou kanonů na tanky, vlaky, baterie minometů. Palubní střelec četař Křivka ostřeluje z kulometu UBT pěšáky v zákopech, auta, povozy, kulometné hnízdo vždy pro přímou podporu pěchoty!

„Německé letectvo bylo v době bojů o Moravskou bránu už značně oslabené, trpělo nedostatkem pohonných hmot,“ podotýká arciděkan ThDr. Křivka, „ale protiletadlovou obranu měli Němci ještě pořad dobrou. Častokrát náš Iljušin dosedl na letiště celý dřevavý, měl spoustu zásahů od zbraní všech možných ráží, i z pušek. Jednou nám gruzínští mechanici řekli, že někdo střílel do letadla z pistole. Také jsme se vrátili tak rozstřílení, že stroj musel jít do opravy.“

Snad jsem alespoň trošičku pomohl, dostal jsem medaili Za chrabrost, nu, dávali to za počet bojových vzletů. Kolik jich bylo, to si už nepamatuji...“

(Převzato z *Národního osvobození* č. 8/2005
Autor Karel Kroupa)

A zase Kupičov ...

Když jsme měli 7. května setkání v Krásném Dvoře, dohodlo se, že rozhodně uspořádáme zájezd do Kupičova. Dle nadšení, které propuklo, to vypadalo, že nám jeden autobus nestačí. Ovšem, po určení termínu to bylo trochu jiné. Stále se nevědělo, jestli se dáme skutečně dohromady na jeden autobus.

Paní Alla Finkousová s tím měla hodně starostí. Díky jejímu pochopení jsme přece jen jeli a skutečně to stálo zato. Čekalo nás několik milých překvapení. Třeba hned v Žatci, když jsme v neznámé trojici objevili krajany z Dolinky a to k tomu ještě Birbaumovy s paní Mařenkou. Ta byla velice překvapena, že jsem Kytl. Když jsme rozmatávali všechny vztahy, tak jsme zjistili, že i když dalecí, přece jsme příbuzní. Ta jejich milá Jiřinka byla s námi všemi jedna ruka. Slávinka Žáková si snad ani sympatičtější nocležnici vybrat nemohla. Milým překvapením byla třígenerační rodina Fialových. V Olomouci, mimo jiných, nastupoval pro ostatní neznámý „Kupičovák“ Daniel Vališ. Představil jsem ho ostatním, že je to můj bývalý spoluvězeň z Jáchymovských lágrů. Již v roce 1953 velice rád poslouchával vyprávění o Volyni a Kupičově.

Cesta probíhala nadmíru dobře. Dlouhou cestu jsme si sem tam vylepšovali něčím „čuť krepčím“ a jako vždy nějakou domácí dobrotou.

Osobně jsem měl radost, že chutnaly naše okurky nakládané po volyňsku a ještě s medem.

Klidnou pohodu přerušilo až zdržení na polsko-ukrajinské hranici. Bylo to zřejmě proto, že je to hranice Evropské unie. Při vjetí na ukrajinské území nás překvapila čtyřproudá komunikace v poměrně dlouhém úseku. Přes nepatrnou chybu při vjezdu do Kovelu, kterou vzápětí napravila „kovaná“ Kupičovačka Jana Barešová, jsme zastavili před hotelem „Lisova písniha“. Rodinu Fialových a Pastorových zde již netrpělivě očekávali příbuzní z Vladimíru Volyňského.

Jakmile jsme se zabydleli, byl oběd, jako vždy dobrý, a bylo toho víc než dost. Následoval rozběh po městě, zjišťování, zdali je chalva a vůbec vše, co Volyňáka při příjezdu na Volyň zajímá. Někteří z nás museli plnit zájezdové povinnosti. Druhý den, v úterý 10. srpna, jsme vyrazili do rodných míst. Hlavo vždy první zastávka byla u paní Marie Kafkové, poslední strážkyně českosti Kupičova. Po vřelém přijetí jsme jeli na hřbitov. Díky synovi paní Kafkové MUDr. J. Kafkovi byly na hřbitově prosekány pěšinky. Zde, jako vždy, jsme na kříž zavěsili věnec, pomodlili jsme se ekumenický Otče náš a zazpívali píseň „Kde domov můj“. Poté každý spěchal objevit hrob nejbližších, pokud pomník nebyl odcizený. Mnohé pomníky jsme alespoň částečně postavili. Milým překvapením byl nově postavený pomník na hrobě české učitelky paní Heleny Altmanové. Žasli jsme, kdo jej postavil. Byli to manželé Kupčinských, s kterými již deset let spolupracujeme na zachování památky toho českého Kupičova. Paní Julie Kupčinská napsala spolu s manželem knihu „Naša ridna škola“. Díky naší spolupráci jsou tam uvedeni všichni čeští učitelé, kteří v Kupičově působili, včetně jejich fotografií. Tito manželé si dali za cíl, že když z vydání knihy budou mít zisk, postaví paní učitelce H. Altmanové pomník.

Nelze všechno popisovat, ale přijetí tam bylo nádherné. Oblečení, hlavně dětské, jsme dali báťuškoví, tam je záruka, že bude spravedlivě rozděleno. Paní Kafková by nás měla nejraději jen pro sebe, ale mnozí z nás měli i jiné povinnosti. Není možné přijet do obce a nepozdravit místní orgány moci. Zde jsme byli vřele přijati, pan ředitel školy po projevech nám se svými dcerami krásně zazpíval.

Při písničce o Kupičově, která je jeho dílem, a v které vzpomíná na nás všechny, kteří jsme tam žili, se člověk těžko ubrání slzám. Při této příležitosti jsme byli pozváni k další návštěvě. Na zpáteční cestě do Kovelu jsme se tradičně zastavili na vojenském hřbitově polských partyzánů. Položili jsme zde věnec, zavzpomínali a popřáli jsme jim „... spij kolego v ciemnym grobie, niech sie Polska przysni Tobie...“

Druhý den ve čtvrtek byl zájezd do Lucka a na zpáteční cestě zastávka v muzeu-skanzenu Lesi Ukrajinky. Všem se zájezd líbil, zvláště „Kupičovákovi“ Danielu Vališovi.

Rodina Bimbaumových jela do Ivanič na Dolinku a Zygmandovku. Vrátili se plni krásných dojmů z vřelých přijetí a obnovených vzpomínek. Fialovi a Pastorovi jeli do Vladimíru.

Zřejmě jen já, stařešina zájezdu, jsem pro únavu zůstal doma. Ovšem na odpočinek mi nezbyl čas. Měl jsem totiž v Městském muzeu domluveno setkání a stálo to zato. Tolik si přejí, abychom jim pomohli popsat českou komunitu v Kovelu. Oni o tom mají velice chabé znalosti a to samé je se Židy. Kde jsou pohřbeni, to vědí, ale o jejich životě téměř nic. Doporučil jsem jim knihu „Kowel“ od Eugeniusza Rachwalskiego.

Prý, že ji mají, a on jim řekl, že ji má také jeden kupičovský Čech. Údiv pracovnice neznal konce, když jsem řekl, že to jsem já. Zcela určitě si budeme pomáhat.

V pátek se konala znovu návštěva Kupičova. Tentokrát jsme si najali mikrobus. Za smlouvenou cenu nás vozil řidič kam jsme chtěli. Rozmluva s ním byla velice zajímavá. Používal dosti polských slov. Vyprávěl mi něco ze života. Babičku a strýce zabil banderovec, dědečka z druhé strany zastřelili Poláci. Vzpomínal na vyprávění babičky, jaký krásný život to byl před válkou.

Vstřícný pan řidič nám zastavil na nádraží v Turijsku, abychom si prohlédli, kde jsme se v roce 1947 „na shrzovali“ na cestu do Čech. V Kupičově jsme tradičně zašli na společnou mohylo Židů, abychom se poklonili jejich památce. Pak následovalo volné navštěvování známých, ale hlavně zase u paní Kafkové byl „hlavní stan“. Zde se nám s plným nasazením věnovali manželé Kafkovi, kteří jsou oba lékaři. Ti se právě vrátili z návštěvy u syna Sergeje, který je v Čechách lékařem. Dědeček s babičkou se byli pokochat s vnučkami.

Ve 14.00 bylo slavnostní přijetí ve škole. Holova silrada spolu s ředitelem školy uspořádali malou slavnost u příležitosti 60. výročí ukončení školní docházky „nepovnoserednioji školy“. V celém Turijském rajonu jediné v Kupičově vyšli zdárně první absolventi „sedmiletky“. Bohužel, této schůzky jsme se účastnili jen 4. Tři ukrajinská děvčata-babičky, a já, Kytldědek. Kvůli nám přijela také jedna z tehdejších učitelek, která přednášela předvojenskou výchovu. Měla ohromnou radost, když jsme jí jmenovali jednotlivé části závěru pušky a mnoho jiných výrazů spojených s předvojenskou výchovou.

Tehdy velice energická Věra Maximovna je dnes babička-uzlíček. Během setkání zaznělo mnoho ukrajinských písní. Jedné spolužačce se to nezdálo a začala zpívat „Šla Nanyinka do zeli...“ a „Tancuj, tancuj, vykrúčaj“. Všechno má svůj konec a tak skončilo i toto srdečné setkání. Jelikož ve škole je také muzeum Kupičova, byli jsme požádáni panem ředitelem o spolupráci, což jsme vřele přijali. V obou muzeích jsme poznali, jak velkou touhu mají Ukrajinci psát historii nespřetrhanou, bez bílých míst.

Večer jsme při slavnostní večeři hodnotili zájezd.

Konstatovali jsme, že byl zase nádherný, naplněný velkým přátelstvím a plný úcty jednoho k druhému. Vřelý dík za hezkou atmosféru patří vedoucí zájezdu paní Alle Finkousové. Osobně jsem si bručel, jak to asi zvládne, bude to jako za paní Pánkové? Zvládla to na jedničku s hvězdičkou!

Cesta domů probíhala zase v krásné atmosféře, za starostlivé péče „kované“ Kupičovačky, naší Janičky Barešové. Při loučení se to hemžilo dotazy: „Tak kdy zase?“

Vážení krajané, všem vám mnohokrát děkuji za pozornost a péči, kterou jste mi věnovali.

Václav Kytl

Vzpomínka na Boremel

Každý měsíc se těším na dvoulíst Zpravodaje, hledám tam i jména z boremelského kraje... Nejsou zapadlá v neznámo! Nebo se mýlím? Kde jste, kam jste se ztratili? „Kde je Boremel? Nikdy jsme o něm neslyšeli!“ Maličké městečko

uprostřed lánu pšenice, strmých strání hluboké řeky Stýr, na panství polských pánů Vysokých. Je na cestě k Berestoku... Boremel, předek bojů, vítězství i pádu... A tak se vás táži, víte, jaké vzpomínky na tato místa malé hrstky volyňských Čechů se váží? Zavřu oči, vidím louky a tančící vily, večer slyším zpěv divčič, vidím žence se srpem a kosou vidím chlapece brouzdající se ranní rosou... Bylo to městečko plné Židů, Poláků i Ukrajinců... A uprostřed tohoto reje pár rodin mluvících českou řečí... Tolik bity v tom malém městečku bylo! Kdo vzpomene, srdce se zachvěje... Teď žijeme tiše, vzpomínky na Boremel v nás zůstávají jak pohádka z tajemné říše... To zlé, co jsme prožili, schováme hluboko v duši, ale nemůžeme zapomenout na cestu, kterou jsme v té zemi prošli... (Tyto prosté a neumělé verše posílám svému bratrovi Jaroslavu Topinkovi, který žije v Žatci) Helena Jančarová, Jirkov, 431 11 (Zdá se nám, že autorka je k sobě příliš kritická verše jsou pívavné a dojemné a proto jsme je rádi uveřejnili. Redakce)

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Praha našeho Sdružení vzpomínal a hodnotil oslavy 60. výročí ukončení II. světové války.

Stalo se tak na slavnostní členské schůzi, konané dne 27. 5. t. r. v Klubové místnosti hotelu LEGIE Praha. Svou neúčast na schůzi omluvili Ing. J. Hofman a O. Rejchrt ze zdravotních a rodinných důvodů.

Po uvítání přítomných členů našeho regionu a předsedy našeho Sdružení Prof. MUDr. Vl. Dufka byl uvítán vzácný host Ing. V. Petříček z regionu Podbořany.

V úvodu schůze bylo vzpomenu padlých hrdinů z řad Čechů z Volyně, kteří bojovali na západní a východní frontě, na Středním východu, v Africe, ve Francii a jako letci při obraně Velké Británie. Bylo vzpomenu našich drahých zemřelých, kteří spí svůj věčný sen na Volyni a též zemřelých po přesídlení do Čech, kteří se ve své vlasti nemohli dočkat okázalých oslav ukončení II. světové války.

Slova se poté ujal předseda Historické komise Čs. obce legionářské, plk. v. v. Vladimír Palička. Vyličil, jak se ve svými spolupracovníky ujali příprav a organizace oslav 60. výročí ukončení II. sv. války a to v době, kdy se nevědělo kde a v jakém rozsahu tyto oslavy budou. Vše zůstalo na bedrech této komise, které se podařilo získat sponzorskou firmu, která až do konce celou akci financovala. Přípravy začaly dlouho před vlastním výročím a teprve s blížícím se datem oslav se zapojily i vládní orgány a tak mohlo dojít ke zdařilému vyvrcholení celé akce. Plk. V. Palička poté přistoupil k vlastímu hodnocení oslav. Nejprve informoval o prvních počátcích oslav na polské straně ve městech, kde se tehdy soustřeďovaly tankové jednotky čs. armádního sboru v rámci Ostravsko-Opavské operace. Polští přátelé uvítali zástupce české strany a společné oslavy byly výrazem bojové jednoty při známé polské pohostinnosti.

Přítel V. Palička vzpomněl, jak po téměř měsíčních bojích v Ostravsko-Opavské operaci čs. jednotky vstoupily dne 1. května 1945 do Ostravy. Vyjádřil údiv nad tím, že Ostrava dosud nemá pomník připomínající své osvobození. Historická komise čs. obce legionářské to však má na zřeteli a s městským úřadem již projednává jeho vhodné umístění. Zároveň vzpomněl současného osvobození jižní Moravy a hlavně Brna za účasti rumunských jednotek. Při hodnocení dalšího průběhu oslav se zmínil zejména o oslavách osvobození Plzně americkými vojsky generála George Pattona.

Zvláštní pozornost byla věnována oslavám v samotné Praze, zvláště připomněl rekonstrukci bojů o Čs. rozhlas. Podle tradice byly v tyto dny položeny věnce a kytky k četným pomníkům padlých v ulicích Prahy a na dalších významných místech Prahy: na hoře Vítkov u hrobu Neznámého vojína, na Olšanských hřbitovech na četných pohřebištích Britů, sovětských vojáků a Bulharů. Na vnější straně pravoslavného

chrámu byly umístěny kytice k památníku ruskocarských kadetů „Oni byli první“ a konečně k památníku padlým v I. a II. světové válce. Zde je umístěna péčí Historické komise pamětní tabule ke konci II. sv. války.

Hlavní oslavy se konaly v Praze dne 8. května na Letenské pláni. Zde se uskutečnila vojenská přehlídka, která byla potěšením pro všechny milovníky historie. Byla zde představena vojska v historických uniformách, kupříkladu čs. legionáři z I. světové války, uniformy čs. armády První republiky, zahraniční jednotky z II. sv. války včetně nejruznější historické vojenské techniky. Průletem nad Letenskou plání byly představeny nejnovější vojenské letouny JAS-39 Gripen. Vše se dělo za účasti prezidenta republiky V. Klause a dalších významných činitelů státu a vlády a též četných zástupců ze zahraničí.

Téhož dne se konalo pietní uložení prstí z pohřebišť čs. zahraničních vojáků a krajanů, kteří zahynuli za druhé světové války na území Srbska, Chorvatska, Slovenska, Moravy a Čech. Tento akt se uskutečnil na Vítězném náměstí v Praze 6 u Památníku čs. zahraničních vojáků, kteří bojovali za druhé světové války. Tento památník byl postaven již v r. 2004 a byla v něm uložena prst z evropských bojišť. Obřadu se zúčastnil též prezident V. Klaus, ministr národní obrany K. Kušín, představitelé městské části Prahy 6, předsedy Čs. obce legionářské gen. A. Špačka, ústavní činitelé ČR, zástupci spřátelených velvyslanectví a vojenští a letečtí přídělenci. V těchto dnech byl též odhalen na Loretském náměstí, naproti Černínskému paláci, kde sídlí ministerstvo zahraničních věcí, pomník dr. Ed. Benešovi. Tento pomník byl zřízen též za význačné pomoci Historické komise čs. obce legionářské. V Loretské ulici na domě č. 2., kde manželé Benešovi nějaký čas bydleli, byla současně odhalena pamětní deska paní Haně Benešové.

Přítel V. Palička pak informoval o práci Historické komise a její další náplni. Jako příklad uvedl jednání s městskými úřady v Rovně na Volyni ve věci umístění pomníku na vhodném místě v Rovně. V jednom z domů, který již nestojí, zde sídlila komise pro nábor do čs. vojska gen. L. Svobody. Svou obšírnou informaci o průběhu oslav významných dní 60. výročí ukončení II. sv. války prokázal plk. v. v. V. Palička své velké vlastenectví a příslušnost k Čechům z Volyně. Za to mu patří upřímný dík.

V obšírné diskusi vystoupil mj. předseda našeho Sdružení Prof. MUDr. VI. Dufek, který mu srdečně poděkoval za velkou práci v Historické komisi a za úsilí a zdar celých oslav. Předseda dále informoval o velkém celostátním setkání volyňských Čechů v Žatci, které se konalo 20. května 2005. Vyjádřil též potěšení, že po smrti Marie Pánkové se ujala vedení žateckého regionu její dcera. K tomu gratulujeme také my z pražského regionu.

Těž nás potěšilo, že členka našeho regionu Zoe Klusáková-Svobodová byla pozvána ruským prezidentem V. Putinem, aby se zúčastnila v rámci delegace vedené prezidentem Klausem oslav 60. výročí ukončení II. světové války v Moskvě dne 9. 5. 2005. V Moskvě se setkala s přáteli svého otce, gen. L. Svobody.

Po VI. Dufkovi promluvil Čech z Volyně Ing. Miloslav Masopust, který byl právě jmenován do hodnosti brigádního generála. Stalo se tak na Pražském hradeč z rukou prezidenta V. Klause. I my jsme se připojili svým blahopřáním. Ve své skromnosti nehovořil mnoho o tomto aktu, zato apeloval na Čechy z Volyně, aby nebojácně a vždy vystupovali jako příslušníci české větve a byli hrdí na svůj původ. Poznamenal, že 40 % vojáků zahraniční čs. armády tvořily právě jednotky arm. sboru gen. Svobody. V další diskusi vystoupila Helena Křikavová, která informovala o průběhu setkání v Hněvotině dne 14. 5. 2005, kterého se zúčastnili i další členové našeho regionu. Hodnocení vyznělo velmi pozitivně v tradičně příjemném prostředí za přítomnosti Zoe Klusákové, dcery gen. L. Svobody. Sluší se též připomenout, že k 60. výročí ukončení II. světové války byla vydána pamětní medaile, kterou postupně obdrží všichni veteráni.

V závěru schůze bylo vzpomenu 80. narozenin vedoucí pražského regionu Ireny Malínské. Byla jí zaslána písemná gratulace s podpisy všech přítomných na dnešní schůzi s přáním dobrého zdraví a úspěchů v další činnosti. Sto lat a Mnoha let!

Ke konci schůze připravily naše členky již tradiční občerstvení a manželé Nečasovi jako tradičně bílé a červené víno. Společným připitkem byla schůze ukončena s přáním dobrého zdraví a příjemných prožitků do dalších dnů života s přáním, aby při

oslavách dalšího desetiletí mohla další, mladší generace vzpomínat těchto událostí.

Jaroslav Mec, region Praha

Stateční krajané

(Převzato z Ad. LN 2.-9. 5. 2005)

vzpomínky z konce války

Autor Přemysl Votava, Praha

Připomenutí a oslavy 60. výročí porážky německého nacismu a osvobození Československa byly také připomenutím hrdinství všech, kteří přispěli k tomuto vítězství. Mezi ty statečné a dnes mnohdy bezejmenné hrdiny patřili i naši krajané z české Volyně na Ukrajině. Je nutno v této souvislosti připomenout, že náš zahraniční odboj dostal výraznou podporu právě vstupem volyňských Čechů do československé armády. Tato česká menšina, která žila od 19. století na Ukrajině, vždy cítila své spojení s původní vlastí. Volyňští Češi v rámci naší československé armády bojovali na všech evropských frontách, své hrdinství a vztah ke své vlasti prokázali jak v Africe u Tobruku, tak i v Anglii jako letci či tankisté. Volyňští Češi výrazně ovlivnili složení československého vojska v Sovětském svazu. Na své bojové cestě v rámci československého armádního sboru, která byla ukončena v Praze, přinesli své největší oběti. Jejich významný podíl na osvobození Československa, jejich hrdinství v krvavých bojích, zejména na Dukle, nejsou ještě dnes plně doceněny. Mnohé jejich vesnice na Volyni byly německými okupanty vypáleny. Velká část našich krajanů z Volyně po válce proto našla svůj nový domov v Československu.

Přesto je smutné, že i dnes v očích některých našich spoluobčanů jsou to pouze přistěhovalci z bývalého Sovětského svazu. Je to snad neinformovanost „domácích“, či naopak přílišná skromnost těchto dnes již pozapomenutých hrdinů z české Volyně. Žijí mezi námi, právem jim patří naše poděkování za jejich statečnost před 60 lety.

Region Brno

Pozvánka

na setkání krajanů a jejich přátel, které se koná v sobotu 8. října 2005 ve 13.00 hod. v sále Klubu univerzity obrany v Brně, Šumavská č. 4 - zastávka tramvaje č. 1 Šumavská
Program:

1. Přivítání přítomných
  2. Informace o dění v našem Sdružení
  3. Vzpomínky přítomných na veselé příhody z dětství zavzpomínejte si s ostatními!
  4. Prodej členských známek na rok 2006
  5. Prodej knih a tiskovin
  6. Pohoštění pro dobrou a veselou náladu, volná zábava při harmonice
- Srdečně zveme na toto naše setkání i mladší členy vašich rodin i vaše přátele.

Za organizační výbor regionu Brno zve J. Kučera

Region Praha

Připomínka

Žádáme všechny členy našeho regionu, kteří dosud nezaplatili členské příspěvky za rok 2004 a rok 2005, aby tak učinili co nejdříve.

Irena Malínská, ved. regionu

Informace o nových knihách Kronika Velkého Špakova

K několika desítkám kronik českých obcí na Volyni přibyla další, kterou její autor Josef Kubový (nar. 1940) nazval *Minulost zavátá časem. Stránky života ve Velkém Špakově a nejen tam*.

V dedikaci, která je určena vnukům, autor zdůrazňuje: „Naši rodiče, dědové, babičky a prarodiče, ať jsou nám příkladem v úctě k lidem, v budování a lásce k vlasti, hrdinství a také odhodlání k šťastnému životu v dalších letech 21. století.“

V knize jsou uvedeny základní informace o vzniku a historii obce, o všedním i svátečním životě, radostech, starostech, ba i o velkých tragédiích jejich obyvatel a o jejich usídlení v historické vlasti. Potud se od obdobných publikací příliš neliší.

Čím se tato kronika výrazně odlišuje od podobných, je snaha přiblížit různá období obecně známými informacemi, které autor nijak systematicky nepodává. Příběhy, dobové verše, postřehy, ba i novínové články připomínají jakési jednotlivé úzké pohledy do času a prostoru. Je to mozaika, která sice nedává

přehled, ale může podnítit rozvinutí hlubšího zájmu o problematiku, zejména méně znalých čtenářů.

Další užitečnou odlišností této kroniky je, nazvu to, netextová část. Je v ní neuvěřitelné množství 319 fotografií, které nejsou němé, protože jsou všechny řádně popsané, i když u některých se zřejmě nepodařilo určit vnočení. Dále jsou to kopie 26 dokumentů, taktéž řádně popsaných nebo okomentovaných. Smutnou tečkou v této části jsou kopie dopisů mladých mužů, které napsali předtím, než na frontě padli, nebo kamarádů, kteří podávali zprávu o padlých jejich rodičům.

Kronika má 225 stran formátu A4, z toho 148 stran textu, v měkké vazbě. Vydána ve Fulneku v srpnu 2004, nákladem 180 ks. Distribuuje autor Josef Kubový, ul. Děrenská 649, PSC 742 45 Fulnek, tel. 556 740 845.

Tasto kronika nám starším signalizuje, že mezi nejmladšími krajanými, kteří se narodili ještě na Volyni jsou takoví, kteří mají potřebu a dovedou písemně přispět k předávání pomyslné volyňské generační štafety. Nepochybuji o tom, že při patřičném povzbuzování by se mezi nimi určitě našli také takoví, kteří by vedení našeho Sdružení omladili.

Jiří Hofman

Dva měsíce u volyňských Čechů,

nová kniha od Ivo Mičky v prodeji

Rakovník

Další kniha z pera spisovatele, novináře, učitele a muzikanta Ivo Mičky jen dokazuje, že umí. Nejen to jmenované, ale také, že se umí dívat a prostě a lidsky přiblížit celkovou atmosféru i lidi kolem sebe.

Nemyslím si, že bylo tak docela jednoduché vydat se na východní Ukrajinu a prožít v neznámém prostředí dvakrát celý měsíc, být s lidmi, kteří mají kořeny u nás v Čechách. A vlastně kdyby jenom to. Být jim hostem a zároveň jedním z nich, učitelem, muzikantem a ještě přitom psát.

A psát tak, že nová kniha Dva měsíce u volyňských Čechů se čte jedním dechem. Ono totiž to, co jsme o této zemi i našich krajaných, kteří tu našli své nové domovy, doposud věděli, vyznívalo dříve zcela jinak.

Při čtení knihy Ivo Mičky si mnohokrát musíte položit otázku, jestli i přesto, že stále na vše v Čechách nadávám, bychom chtěli s nimi žít.

Šikovní lidé, kteří se vydali za vidinou vlastní půdy a lepšího života, nebyli vždy odměněni tak, jak očekávali. Neskutečně tvrdý život, neustálé změny vlády a vlastně až do dnešní doby stále srdcem v Čechách, není určitě to pravé.

Díky autorovi má čtenář možnost dost podrobně a hlavně neuvěřitelně upřímně nahlédnout do života krajanů. Mám ráda knihy, které mají srdce. Možná to zní nadnesené, ale jinak se to vyjádřit asi nedá.

Ota Pavel takové psával. Kničky, ze kterých přímo dýchá teplo nebo naopak zima a nejen v přírodě, ale i v lidských vztazích.

Ivovi Mičkovi se kniha o životě žitomířských Čechů právě tak povedla. O lidech, kteří se třeba pracně vracejí k původním českým příjmením, kteří znovu usedají s českým slabikářem v ruce, i o těch, co si v daleké Krošně zpívají na Vánoce v kostelíčku česky Narodil se Kristus Pán....

Dík autorovi a Rabasově galerii, která umožnila vydání této knihy, jež zaujme od první až po poslední řádku. Dík i firmě Lokša PrePress a Tuček, tiskárna Rakovník. Ted' už stačí jen číst.

(Převzato z VLP Rakovník autorka (li))

Zdařilá kniha Kupičovských rodáků Václava Kytla, Václava Zápotockého a Miloslavy Žákové „Z Kupičova do staré vlasti“

Začetl jsem se do této pozoruhodné knihy a v duchu jsem se ocitl doma v Kvasilově. Vše, co kniha obsahuje, dýchá atmosférou doby na Volyni. I já jsem zavzpomínal, třeba na to, jak jsme s kamarády šli na sousedovy třešně. Ten nás ale nacyhtal, kamarádi utekli, já jsem měl zraněnou nohu, tak mě hospodář chytil za ruku. Šel ještě do „chátě“ pro holinky a torbu a „marš“ se mnou k tátovi. „Tady máš, Ignáci, synka, zachutnaly mu třešně na moji zahrádě!“ Tatík byl švec a tak šel pro potěch a já věděl moc dobře, jak takový potěch „chutná!“ Pak tatík zavolał maminku, aby dala na stůl zákusku a sám vzal „butelku křtěné pravoslavné“. Se sousedem si přitukli, popili a zakousli. Soused, aby to nebylo jen tak, dal tatinkovi holinky, aby mu je podrazil a zašil. Počkal si na to, s tatínkem si povídal a kouřil. Pak hodil holinky do torby, poděkoval, otočil se ke mně a povídal: „Za rok si přijdeš pro žebřík!“

Kniha je velmi pozoruhodná také tím, jak profesionálně a precizně jsou zpracovány statistické údaje a data, tedy jsou to nejenom vzpomínky, ale také věrná Kronika doby.

Jiří Větrovec, Rumburských hrdinů 753
473 01 Nový Bor

NAŠI JUBILANTI ...

Region Moravský Krumlov

Jubilanti: 6. 7. oslavila 75 let Zdena Dufková roz. Zelená z Loděnic. 9. 7. oslavila 78 let Marie Tomanová roz. Lichovédová z Hubína, nyní Loděnice. 23. 8. oslavil 77 let Alexandr Pichrt ze Sklině, nyní Moravský Krumlov, předseda regionu. K narozeninám, ale i do dalších let přejeme dobré zdraví, elán, štěstí a spokojenost.

Za region Mgr. St. Kounková

Mariánské Lázně

Antonín Horáček, Sitiny, roz. Teremno se dožil dne 25. 6. 80 roků. Marie Stránská, Mariánské Lázně, roz. V Zálesi oslavila 8. 8. 80 roků.

Za region blahopřeje předseda Jaroslav Juha

Region Krkonoše

20. října se dožívá náš člen Vladimír Brych 60 let. Nyní žije v Perthu v Austrálii.

Vše nejlepší za region přeje Jiřina Novotná

Moravskoslezský region

Ve IV. čtvrtletí roku 2005 se dožívají významného jubilea tyto naši členové:

55 let Žmolíková Jarmila, nar. 5. 10. v Opavě, bytem Pozlovice-Luhačovice.

65 let Barviková Jaroslava, nar. 2. 10. Mstěšín, bytem Studénka, Hrozman Josef, nar. 11. 10. Borodínovka, bytem Dolní Kunčice a Seitlová Marie, nar. 10. 11. Bílá Kruhle, bytem Nový Jičín

70 let Barochová Vlasta, nar. 22. 11., Moskovština, bytem Šuchdol n. Odrou a Jeničková Vlasta, nar. 4. 10. Ostrava, bytem Třemešná u Krnova

80 let Mikulenkova Barbora, nar. 24. 11. Mstěšín, bytem Vítkov a Kiml Stanislav, nar. 26. 10. Tršice, bytem Hukovice

81 let Krejčí Emilie, nar. 28. 10. Moldava, bytem Opava, Pavelková Božena, nar. 25. 10. Martinovka, bytem Jesenice-Lešná, a Rožásová Irena, nar. 8. 11. Rovno, bytem Opava

82 let Ivančová Viktorie, nar. 24. 12. Luck, bytem Opava a Kubínová Emilie, nar. 15. 12. Dembrovka, bytem Krnov

83 let Perman Bohumil, nar. 22. 11. Rovno, bytem Opava

98 let Herblichová Anna, naše nejstarší členka, nar. 5. 10. Dembrovka, bytem Jindřichov

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za regionální výbor: Dr. Vladimír Samec předseda a Marie Seitlová tajemnice

Region Chomutov

6. 9. oslavil své 80 narozeniny člen našeho regionu, příslušník Svobodovy armády, pan Josef Chmelík z Dlouhé Pole na Volyni, bytem v Sušanecch u Chomutova.

21. 9. oslavila rovněž narozeniny 80 let naše dlouholetá členka paní Marie Zavadilová z Buršovky na Volyni, bytem v Droužkovicích u Chomutova.

Hodně zdraví a štěstí přeje oběma za region

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Olomouc část Šternberk

V druhém pololetí slaví svá jubilea tyto jubilanti:

Ráza Viktor, Babice 32 z Ulbárova, nar. 13. 7. 80 roků. Jakubčíková Anna, Uničov, z Ulbárova, 14. 7. 83 roků. Niče Viktor, Šternberk, z Hlinska, 15. 7. 75 let. Krejčí Václav, Šternberk, z Ulbárova, 22. 7. 75 let. Bendlová Helena, Mladějovice, roz. Bohuslavová, z Curkova, 7. 8. 75 let. Faltysová Lib., Mladějovice, roz. Vejchodová, z Ulbárova, 1. 8. 81 let. Lamrová Marie, Řídeč, z Moldavy, 1. 8. 83 let. Navrátilová Libuše, Babice, roz. Dandová, Podcurkov, 17. 8. 81 let. Tarnavský Pavel, Paseka, z Hlinska, 26. 9. 82 let. Valentová Ludmila, Újezd, z Lipňan, 15. 9. 74 let. Faltys Josef, Bohuňovice, z Mladějovic, 27. 10. 46 let. Vohralík Josef, Unčovice, z Zálesí, 23. 10. 69 let. Dolejš Josef, Šternberk

z Curkova, 27. 11. 73 let. Koubová Milada, Štěpánov, z Podcurkova, roz. Polivková, 27. 11. 73 let. Všem oslavencům upřímně blahopřeje

vedoucí šternberské části Viktor Ráza

Region Karlovy Vary

Ve 2. pololetí 2005 oslaví svá jubilea tyto naši členové:

75 let 7. 8. Kašparová Evženie z Horodšte, byt. K. Vary 8. 10. Samoluk Anatol z Dubna, byt. K. Vary a 2. 9. Tichá Ludmila z Kvasilova, byt. Sokolov.

80 let 19. 12. Ozomová Viktorie z Huto-Marjatina, byt. K. Vary. 28. 8. Vegrichová Marie z Holovné České K. Vary.

81 let 21. 9. Englická Anna z Hulče, byt. Horní Tašovice. 18. 11. Plucarová Marie z Huto-Marjatina, byt. K. Vary.

82 let 12. 7. Lamačová Božena z Lipiny, byt. Kadaň.

83 let 23. 10. Andrlová Věra z Dědovy Hory, byt. K. Vary.

85 let 5. 8. Prokúpek Josef z Lucka, byt. K. Vary.

Všem dobré zdraví a pohodu do dalších let přeje za region

Horáková Helena

Region Praha

Ve 3. čtvrtletí oslavili kulatá a půlkulatá výročí narození tyto členové:

55 let 29. 9. Ing. Jan Válek

65 let 10. 7. Vladimír Kektř a 11. 8. Ing. Vladimír Knop

70 let 10. 9. Antonie Kramná, 19. 7. Rostislav Krejčí, 28. 7. Václav Prokeš a 16. 9. Věra Salzerová, Kladno

75 let 20. 8. Emilie Nováková, Ludvíkovic

80 let 3. 7. Marie Kelnerová, Žatec. 7. 8. Marie Suchánková, 20. 7. Janina Vrbová.

85 let 14. 9. Josef Havlíček. 29. 9. Marie Vránová - Mímoň.

Náš nejstarší člen akademický malíř Boris Kostka se 29. 7. dožil 92 let.

Všem jubilantům hodně zdraví a životního elánu přeje vedení regionu

Poděkování

Jelikož jsem ke svým „kulatinám“ dostala mnoho blahopřání a nemohu všem osobně poděkovat, činím to prostřednictvím Zpravodaje. Děkuji všem z celého srdce!

Irena Malinská

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje.

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Praha

Další odojářka zemřela ...

Dne 28. 7. 2005 odešla navždy Jiřina Predmerská roz. Somolová. Byl jí dán přetěžký osud, který zdolávala od samého mládí až do úplného konce života.

Narodila se 6. června 1920 v Pětihorách u Zdobnova. Dětsví prožila na statku rodičů. Po obsazení Volyně Sovětským státem byl zatčen její otec a nikdy se nevrátil. Ostatní z rodiny Somolových byli vyvezeni do Kazachstanu. O životě našich krajanů v Kazachstanu se nemusím zmiňovat - všichni víme, co tam títo lidé prožili.

Když se dověděla o organizování čs. jednotky v Buzuluku, s potížemi se dostala do tohoto městečka pod Urálem. Byla přijata do 1. čs. praporu a po zaškolení působila jako spojářka, později jako instruktorka při výcviku nováčků. Po válce demobilizovala, provdala se a měla dvě děti. Mladší dcerku Tánu po porodu v inkubátoru tělesně poškodili, takže byla celý život závislá na neustálé pomoci matky. Po smrti manžela a když se oženil syn, zůstaly matka s dcerou samy. Po čase se přestěhovaly do domova důchodců, kde Tána před čtyřmi roky zemřela.

Jiřina dostala samostatný pokoj a zdálo by se, že zbytek života prožije v klidu. Bohužel, rok po smrti dcery náhle zemřel i syn. Jedna rána stihala druhou. Ke všemu, její zdravotní stav se zhoršoval. Určitou dobu byla na odd. ležících nemocných, závislá na péči ošetřujícího personálu. Ke konci života, když ji postihlo další onemocnění, byla převezena do nemocnice a krátce nato zemřela.

Jestliže v červnu, kdy jsme jí s paní ředitelkou Domova důchodců předávaly dvě vyznamenání a později přály k narozeninám, byla tak šťastná a usměvavá. Poslední

vyznamenání převzala již jako nemohoucí na lůžku.

Odešla statečná žena, kterou život nešetřil, která byla těžce osudem zkoušena až do úplného konce.

Jiřinko, vážili jsme si Tě a vždy na Tebe budeme vzpomínat jako na člověka, který prošel trnitou cestou života. Za region Praha Irena Malinská.

Po velmi dlouhé a těžké nemoci zemřel 8. srpna 2005 Ing. Rostislav Mazánek, DrSc., člen pražského regionu

Narodil se ve Zdobnově na Volyni. Náš krajan odešel, ale ponechal zde mnoho svých vědeckých prací, které byly vysoce oceněny a navždy zůstanou pro další generace.

Upřímnou soustrast manželce a ostatním pozůstalým projevuje za region Praha Irena Malinská

Region Olomouc část Šternberk

Po delší nemoci ve stáří 87 roků zemřel pan Svatoslav Komsa z Paseky č. 6.

Po krátké nemoci zemřel ve věku 81 roků pan Jiří Kovář ze Šternberka.

Oba krajané byli příslušníky Čs. armádního sboru pod velením gen. Svobody.

Cest jejich památce! Viktor Ráza, ved. šternb. úseku

Region Žatec

Oznamuji tímto smutnou zprávu o úmrtí našich členů. Jsou to rodič z mého Novokrajeja.

Jiřina Bejvlíková-Stryjová z Vršovic u Loun zemřela 8. 8. ve svých 75 letech po dlouhé nemoci.

Dne 17. 8. zemřel můj bratranec Emil Záček z Mašťova, také po dlouhé a těžké nemoci - v nedožitých 84 letech.

Začátkem července byl pohřben Saša Hloušek z Chomutova, 78letý. Tato zpráva se mi, bohužel, donesla teprve po jeho pohřbu, takže o tom nikdo z nás nevěděl.

Pozůstalým upřímnou soustrast a zesnulým lehké odpočívání a mnoho vzpomínek projevuje za nás,

rodáky Kamila Ondrová

Region Tachov

Oznamujeme našim krajanům smutnou zprávu, že 12. 7. t. r. zemřela naše členka a rodačka z Olšanky pí Ludmila Faltusová-Vajskebrová ve věku 78 let.

Za region Tachov Alžběta Michlová

Region Chomutov

29. 6. zemřel náhle ve věku 78 let člen našeho regionu pan Alexandr Hloušek, narozený v Mizoči na Volyni, bytem Chomutov.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Broumov

V červenci 2005 nás náhle opustil ve věku 85 let Josef Ozom. Byl to vzorný otec, dědeček, pradědeček, starostlivý manžel, hodný člověk. Narodil se v žitomirském kraji na Volyni. Celý život pracoval v zemědělství, za války bojoval ve Svobodové armádě, kde byl těžce raněn.

Upřímnou soustrast pozůstalým projevuje za region Broumov Pokorný

Všem pozůstalým projevuje svou účast i redakce Zpravodaje.

DARY došlé na konto

SDRUŽENÍ červen srpen 2005

Region Moravskoslezský: Václav Vegrich, Bystřice p. Hostýnem 500 Kč Region Frydlant: Libuše Vlasáková, Liberec 150 Kč Region Chomutov: Evženie Dvořáková, Blov 200 Kč Region Praha: Barbora Libovická, Tuklaty 500 Kč, Vladimír Anděl, Londýn Anglie 450 Kč a Václav Prokeš, Praha 50 Kč Region Karlovy Vary: Milada Dvořáková, Karlovy Vary 200 Kč Region Šumperk: Anna Pastrňáková, Šumperk 300 Kč Region Žatec: dary od členů skupiny Podbořany celkem 250 Kč zaslal Augustýn Jirásek

V měsíci červnu došla na konto Sdružení částka 200 Kč, prosím dárce, aby upřesnil jméno a dar bude poté uveřejněn

Všem dárčům ze srdce děkujeme redakce a výbor SČVP

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení. Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 20.09.2005